

לחמוטל שלום,

קראתי פעמים אחדות בספר השירים שלך "מותר", ובכל פעם גיליתי לעצמי עומק חדש, מימד נוסף.

אמנם כתבת לי בהקדשה "קריאה נעימה" אך לא הייתה זו הגדרה מדויקת למה שהרגשתי, כי החומרים והשירים רגישים ומרגשים, ובעצם גורמים טלטול של עצבות.

הפכת למשל את שיר הרעות שקידש את החברות בקרב, את הרעות המקודשת בדם, לשאלות נוקבות למי הטילה הרעות הזו ביצים של זהב. לאור מצבנו ובמיוחד בימים אלה, וההתפכחות שתמיד יהיו כאן מלחמות, השיר הזה כאוב במיוחד.

כל קשת השירים, אלה העוסקים בבקשת סליחה ובגעגועים להורים, ביצירה, באבל, בהתבוננות - מרגשים ונוגעים ללב. העברת באבחת שורות ספורות את התהום בין הארומה החמימה והטובה של המשפחה בגולה, ללינה המשותפת ולמטפלת הקשוחה בקיבוץ. (גם אני גדלתי בקיבוץ בלינה כזו....)

עצובים היו השירים על הבן, וגם על ההתפקחות שמביא הגיל, ועל ניסיון החיים, אך בקשת הנושאים המגוונת בספר, הקראתי בסוכות לחברים את השירים על המכשיר הדפוק ג'י.פי.אס, ועל התאהבות תוך נסיעה באופנוע, והם התמוגגו. אחדים אף שאלו אם שמעתי אותך מנגנת! אני מקווה שחלקם, כמו שהבטיחו - יקנו את "מותר".

לא אחת השתאיתי כיצד את גם חוקרת קפדנית וגם משוררת, שני ז'אנרים שונים, אך כשנזכרתי בלאה גולדברג מורת, אשר כתבת עליה - התחלתי להבין.

שלך,

רות בקי-קולודני